

BISBAT ASSEMBLEA 30 MAIG 2015 VIÑAS PRESENTACIÓ

Bon dia a tothom.

El Sr. Bisbe m'ha encarregat que en uns 30 minuts faci la introducció a aquesta assemblea diocesana. Li agraeixo la confiança que ha dipositat en mi i assumeixo la gran responsabilitat que representa. Desitjo no decebre i que les meves paraules us siguin d'utilitat pel debat posterior als tallers. M'encomano a l'Esperit Sant que m'il·lumini.

La meva intervenció pretén fer un breu repàs d'on venim, què hem fet recentment i hem de fer, i com imaginem l'església de Lleida del futur, per tal de que us pugui ser d'utilitat en el treball dels grups de després.

I.- D'on venim i on som?

1. *Història recent.*

- *Concili Vaticà II* (1962 – 1965)
- *Concili Provincial Tarraconense* (1995)
- Bisbe Joan, *Entre tots i per al bé de tothom* (2008....)
- Papa Francesc, *Evangelii Gaudium* (2013)

La pastoral del bisbat l'entronco amb el Concili Ecumènic Vaticà II, del qual celebrem els 50 anys. En faré una referència, després en la seva aplicació i posta al dia a l'església catalana en el Concili Provincial Tarraconense de 1995, revisarem les seves cartes pastorals i les relacionarem amb la recent exhortació del Papa EvangeliumNuntiandi.

a- L'ensenyament del Concili Ecumènic Vaticà II (1962-1965)

Estem celebrant el 50 aniversari del Concili Vaticà II. Com que ja tinc una edat, a l'igual que alguns de vosaltres, recordo - des del col·legi dels Salesians d'Horta i de les reunions de la Parròquia dels Àngels de Barcelona que freqüentava en grups de joves i els comentaris a casa dels meus pares, molt practicants, que em van transmetre la fe, de la que els hi estaré agraït tota la vida, - la mort del Papa Pius XII, l'elecció, inesperada, després de varis dies de fumata negra, del Papa Joan XXIII, un vellet, la sorpresa de la convocatòria del Concili Vaticà II, el seguiment del mateix amb esperança, la mort de Joan XXIII, l'elecció, aquesta esperada i ràpida, de Pau VI, la continuació del Concili, el seu final.

Després va venir una etapa que va ser una veritable revolució: Tant en el mateix col·legi, com a la parròquia: ús de la llengua vernacla: català i castellà enlloc del llatí, el capellà oficiava de cara al poble, la introducció de les guitarres a la missa, fins aleshores sols l'òrgan era acceptat, es van treure les sotanes, etc. (encara recordo les crítiques de gent gran, que, com conservadores, estaven totalment en contra; on anirem a parar!, murmuraven.

Personalment vaig conèixer a la meva actual esposa, l'Anna, i vaig anar al seu barri, a la parròquia de S. Paulí de Nola, al Bessos, al costat de la Mina. Allí vaig entrar a formar part del seu grup de revisió de vida, participar en la lluita obrera del barri, començar en la parròquia a donar cursos de paternitat responsable, (com també feia a la meva dels Àngels) sempre d'amagat a la policia, els grisos. La parròquia estava compromesa amb la lluita obrera a favor de la justícia social.

Explico aquestes anècdotes personals per incidir en que tot això era possible gràcies als aires renovadors de les declaracions aprovades pel Concili Vaticà II: La implicació dels capellans, sobre tot dels joves, la participació dels laics, el nostre compromís evangelitzador, el ser nomenats Poble de Déu, inclòs amb capacitat d'opinar, la constitució dels consells pastorals, etc. etc. Un nou alè d'alegria, d'alliberament, renovador, de pèrdua de la por, d'apropament a Jesús i als Evangelis, un renaixement de l'Església i dels batejats havia començat, un canvi radical en l'església. I, com sempre, molta gent escandalitzada, aferrada al passat, intentant conservar el poder espiritual i social sobre la societat, que, dolenta com la consideraven, anava al desastre al anar abandonant les esglésies i l'obediència dels mossens. Ho explico perquè avui dia, alguns, encara pateixen d'aquestes pors a les renovacions i posen pals a les rodes a l'aggiornamento que Joan XXIII i el Concili Vaticà II varen promoure ajudant a convertir l'església en més evangèlica i propera a la gent, als més pobres i necessitats, sense poders mundans.

Recordaré algunes de **les principals línies doctrinals del Concili Vaticà II:**

A la convocatòria del Concili Joan XXIII diu: L'església assisteix avui dia a una greu crisi d'humanitat; s'està gestant un ordre nou, al qual demana a l'església que infongui Evangelí. La Humanitat fa conquestes científiques i tècniques i es fan canvis en l'ordre temporal prescindint de Déu. S'ha de suscitar el sentit de la responsabilitat personal a cadascú. Enlloc de veure tenebres per tot arreu jo confio en Jesús que ens exhorta a distingir clarament els signes dels temps (Mt. 16.3). Per això he demanat el parer de quasi tota l'església representada per tots els bisbes, ordres religioses, universitats i facultats eclesiàstiques que suggerissin temes per a ser tractats i han sigut estudiats durant quasi 3 anys de preparació del concili.

Joan XXIII es preocupa dels germans separats i els convida al concili.

El Concili Vaticà II pretén presentar a tota la humanitat la cara amable de Jesucrist llueix dins dels nostres cors per resplendor de la claredat de Déu (2 Cor 4,6) (missatge el 20 d'octubre de 1962 als pares conciliars). L'església no ha estat instituïda per a dominar, sinó per a servir. La caritat de Crist ens urgeix (2 Cor 5.14), especialment per la pau i la justícia al món.

No em dóna temps de fer, ni que sigui, un breu resum de les constitucions i decrets conciliars, que recordeu són: La Constitució **Lumen Gentium** (brillant amb la llum de Crist), La Constitució **Dei verbum** (Divina revelació) La Constitució **Gaudium et Spes** o **l'Església en el món actual** El decret **Christus Dominus** sobre l'ofici pastoral dels bisbes, El decret Sobre el **ministeri i vida dels presbíters**. El decret sobre **l'apostolat**

dels seglars (apostolicamactuositatem) El decret sobre **l'ecumenisme** (unitatisredintegration). El decret sobre els **mitjans de comunicació social**. La declaració sobre la **llibertat religiosa** (dignitatishumane). La **declaració sobre l'educació cristiana de la joventut**. La **declaració sobre les relacions entre l'església i les religions no cristianes**.

Sols recordar que el Concili dóna importància al poble de Déu i a la col·legialitat dels bisbes, va obrir el diàleg entre cristians, i entre l'església i els jueus i musulmans, posa a l'abast de tot el poble la Bíblia i el seu estudi, obre a la participació en la litúrgia acceptant les llengües vernacle i la música no gregoriana, el sagrament de la extrema unció passa a Santa Unció, incideix en el compromís social de l'església d'una aspiració d'una major justícia política i social i la seva sensibilitat per tot lo humà, reconeixement de la dona, igualtat de dignitat i no discriminació de les persones, demanant diàleg amb el món i la seva cultura, afirma que la sexualitat és bona i la paternitat responsable, No s'ha de fer oposició entre la fe i la ciència, tenint autonomia lo temporal. Hem de participar els cristians en la "cosa pública". Afirma la vocació seglar a l'apostolat, promou l'ecumenisme, demana llibertat religiosai l'ús dels mitjans de comunicació social, defensa la llibertat religiosa i la no imposició de creences, sinó la invitació i persuasió, com Jesús, demana que els bisbes siguin pastors, etc. etc.

b- La "recepció" del Vaticà II, feta pel Concili Provincial Tarraconense (1995)

A Catalunya l'any 1995 es va convocar un Concili Català per revisar la posta al dia del Concili Vaticà II i donar un impuls a les esglésies catalanes. Encara que a Lleida jo formava part del Consell de Pastoral de la diòcesis, com hi havia altres laics molt interessats en anar-hi, em vaig retirar de presentar-me, però al ser el delegat diocesà de Pastoral de la Salut, a darrera hora van incloure els secretariats interdiocesans al concili, i volien més laics, el coordinador em va demanar de participar-hi, cosa que vaig fer, amb veu, sense vot. L'experiència va ser molt interessant.

El Concili va estar estructurat en quatre ponències:

Anunciar l'Evangelí a la nostra societat, amb els diferents agents de pastoral,

la Paraula de Déu i els sagraments,

la sol·licitud pels més pobres i marginats i

la comunió eclesial i coordinació entre les nostres Esglésies, amb les estructures pastorals diocesanes i interdiocesanes.

Lleida hi va tenir un especial protagonisme amb Mn. Ramon Prat va ser el ponent de la primera ponència i també Mn. Ventura Pelegrí. Moderador de la quarta. Alguns altres participants estan avui aquí presents a l'assemblea.

Interessant el **comunicat resum final del Concili:**

El Concili català ha estat una posta al dia del Concili Vaticà II a l'església i societat catalana, molt plural i, sense enyorances del passat, centrar-nos en Jesucrist i la missió que ens té confiada a favor dels germans. Ressalta l'experiència joiosa que és viure l'Evangeli que dóna sentit a la nostra vida, com font de felicitat. Ens hem de sentir solidaris de tots, creients i no creients i voldríem ser una font que ragués al mig de la plaça pública l'aigua viva de l'Evangeli. Com anunciar Crist als que el desconeixen i projectar en futur pastoral amb exigència i creativitat és la pregunta clau del Concili.

Interpel·lats pel distanciament mutu entre l'Església i el món, i havent esclatxos de nostàlgia de Déu, exhortem a comunicar l'Evangeli amb més proximitat personal, calidesa en l'acolliment i enfortiment de l'experiència de Déu. Posar a l'abast del poble més vivencialment la Paraula de Déu i els sagraments, sobretot l'Eucaristia. Llegir més la Bíblia i celebrar el diumenge amb la missa.

L'església catalana es compromet a una més radical i concreta comunió amb els pobres i marginats, petits i febles, estan al seu costat i fent tot el que estigui al nostre abast. Com un llevat, que estiguem presents en tota la vida catalana, contribuint a l'assoliment d'una societat més justa, que elimini els contrastos, cohesionada, amb salut moral, que permeti als ciutadans sentir-se lliures, reafirmem el document Arrels Cristianes de Catalunya. Acollir la nova immigració i mantenir la nostra llengua i cultura, procurant fer-nos entendre dels nostres germans dels altres pobles d'Espanya.

El Concili estreta la unitat pastoral i comunió eclesial de les esglésies diocesanes, exhortant a un treball cada dia més agermanat i coordinat per l'edificació de l'Església de Catalunya, demanant una adequada configuració jurídica.

El Concili demana el compromís de totes les comunitats i fidels cristians en la realització de les propostes. Voldríem que tots arribés l'alenada d'aire fresc que l'Esperit Sant suscita en les nostres Esglésies.

No pertoca aquí aturar-me més per manca de temps en les 46 resolucions conciliars, algunes de prioritàries. Sols he volgut ressaltar les línies pastorals per entrar al projecte pastoral que hem viscut a Lleida els darrers anys, sota la direcció del bisbe Joan.

Les resolucions del Concili Català es van reafirmar en la renovació eclesial seguint el Concili Vaticà II. Potser alguns esperàvem més, però vist amb l'evolució dels anys següents de l'Església romana, ja van ser prou apropiades.

c- Projecte pastoral dels darrers anys viscut aquests darrers anys.

El Bisbe Joan Piris va arribar a Lleida procedent de Menorca l'any 2008. Si bé el problema de les obres d'art de la franja l'ha perseguit durant el seu mandat, al començament va ser molt dur. Ell ha sabut posar-ho al nivell pastoral adequat i centrar-se en l'essencial, animar la comunitat cristiana de Lleida i ajudar-la en la nostra tasca Evangelitzadora.

Personalment ens vam conèixer pocs dies després de la seva arribada perquè Mn Gené m'havia demanat que fes de mantenidor del certamen Marià i ell va haver d'escoltar pacientment la meva conferència.

Setmana rere setmana, el bisbe Joan ens ha anat regalant amb la breu glossa dominical, amb un llenguatge planer. Les seves catequesis són aplicació de la lògica a la vida real, apropant-nos l'Evangeli i oferint-nos-el com camí de Salvació, de viure l'avui amb sentit, cosa que porta felicitat i ajuda a superar els obstacles de la vida quotidiana.

Ha estat fidel al Concili Vaticà II i a la seva posta al dia amb el Concili Català, i ha reforçat les estructures de diàleg diocesanes i animat al compromís de tots els creients, escoltant-nos. Va elaborar les quatre cartes pastorals que defineixen el projecte pastoral de la nostra diòcesis de Lleida, li donen una columna vertebradora, un sentit i missió coordinada i coherent.

Faré un breu resum d'aquestes cartes, amb les principals activitats desenvolupades, per passar al proper apartat del nostre futur.

El títol del projecte pastoral ho diu tot: *Entre tots i per al bé de tothom (2008-2012)*.

1ª Entre tots i pel bé de tothom: 2009.

Centrat en l'amor de Déu i estima de Jesús ens convida a viure el present oberts a Déu, seguint el Concili Vaticà II, compromesos en la construcció d'un món digne per l'home.

Anima a trobar camins de presència transformadora en els nostres ambients promovent iniciatives per tal que la gent puguin experimentar que la proposta salvadora de Jesús aporta sentit a la vida, donant testimoni de manera senzilla i posant-se al nivell dels humils. El criteri és fer les coses entre tots i pel bé de tothom, especialment els últims.

Ens esperona a atrevir-nos a posar-nos en la fila dels petits, fent-se petit, per adquirir la saviesa veritable. Hem de mirar el signes dels temps, fer veure el Crist de manera creïble a la nostra cultura. Preguntar-nos: Qui és Jesús en la meua vida?.

Demana amb la comunió eclesial, ser una Església samaritana, casa oberta on tothom pugui compartir els goigs i les esperances, els plors i les angoixes dels homes i dones de les terres del Ponent, ser una Església compassiva i misericordiosa. Insisteix en superar els individualismes i anar a una espiritualitat de comunió encarnada a l'estil de l'Evangeli, trobant el nostre lloc en la comunitat eclesial.

Demana fer una pedagogia de la participació: consells presbiteral, pastoral, comissions, assemblea parroquial, arxiprestal, diocesana. Potenciar les delegacions, secretariats, departaments. Ni un excés d'organització ni una manca de la mateixa, sempre amb la perseverança i confiança en l'acció de l'Esperit. Donant la principal importància a la parròquia com a Església particular i cèl·lula bàsica, demana reforçar els arxiprestats fent accions conjuntes de parròquies, amb orientació missionera.

Acaba demanant trencar amb rutines, vèncer límits mentals, superar precedents, imaginar utopies, produir fets, i en tres etapes: Nadal, Pasqua i Pentecosta, amb una

nova Assemblea Diocesana i prendre decisions, sempre amb una eclesiologia de comunió i donant prioritat a l'oració, personal i comunitària.

La segona carta pastoral tracta sobre la Iniciació cristiana: creure, viure, anunciar l'Evangeli. (2010)

El Sr. Bisbe insisteix en que l'Església és casa de tots i cosa de tots. Continua desenvolupant la primera de les dos prioritats establertes: iniciació cristiana, treballant perquè la nostra església de Lleida sigui acollidora.

Estimula la preparació d'agents interparroquials de pastoral, en una pastoral en xarxa, creant equips de missió. Insisteix en potenciar les activitats dels arxiprestats. Demana objectius concrets a les delegacions en una espiritualitat de comunió. Potencia tres àrees de coordinació diocesana: Espiritualitat i litúrgia, Evangelització i Acció Caritativa Social.

Demana a les comunitats religioses que s'impliquin en el projecte pastoral de la diòcesi i en l'Evangelització seguint els seus carismes.

Posa especial atenció i dedicació als joves, a ajudar a que escoltin la crida que és iniciativa de Déu, constatant que l'adhesió a Jesús és un acte alliberador.

Demana pensar en itineraris formatius o de diàleg que puguin interessar i estimular la fe adormida dels batejats bevent de l'Evangelium Nunciandi de Pau VI: transformar des de dins, renovar la mateixa humanitat; per tal que l'evangelització sigui una crida a la conversió dels no creients i revifar la fe dels creients.

El bisbe Joan vol que, seguint el Directori de Pastoral Sacramental promogut pel Concili Provincial Tarraconense, revifar el catecumenat, tenint especial cura personalitzada de qui demana els Sagraments, com una oportunitat. Passar d'una pastoral de manteniment a un'altra d'iniciació i reiniciació, fent uns cursos de formació durant tot l'any i valorant l'assemblea diocesana.

La tercera carta Pastoral és la de Presència de l'Església a la societat. (2011)

El bisbe Joan, preocupat per l'Evangelització dels distanciatos en la fe, durant l'any 2011 va estimular que la diòcesi treballés la segona prioritat: presència d'Església a la societat, escrivint aquesta tercera carta pastoral. De les vuit propostes pastorals presentades a l'assemblea diocesana, dos són marcadament innovadores: 1) configurar les unitats pastorals per a ser unitats d'acció pastoral i promoure ministeris laïcals instituits, amb formació a l'IREL, sempre seguint el Concili Vaticà II i el Concili Provincial Tarraconense.

Estimula presència dels cristians en la societat lleidatana com Església en el món, tant dels laics com de la diòcesi per l'acció caritativa i social, amb la xarxa d'entitats cristianes d'acció caritativa i social, i l'escola cristiana amb l'acció dels cristians en l'escola pública, l'IREL amb el diàleg fe/cultura i la delegació de mitjans de comunicació social.

Promou accions concretes: des d'una cartellera informativa de les accions formatives, una trobada de cristians dedicats a la política activa i trobades de l'atri dels gentils.

La quarta carta pastoral tracta sobre la necessària qualitat espiritual. (2012)

Insisteix en el Concili Vaticà II, en el seu 50è aniversari, i en que el seu full de ruta ens és molt útil i vàlid en aquest canvi de segle i d'època: renovació i aperturisme, diàleg i adaptació als temps: aggiornamento. Demana incorporar-se a l'any de la fe i aprofita el 150 aniversari de l'Acadèmia Bibliogràfica Mariana de Lleida per reafirmar Maria de Natzaret com a referent humà i cristià.

Ens recorda que el Concili Vaticà II auto-defineix l'Església com a Poble de Déu enmig del món i dintre d'ell com Església en el món. Destaca el decret sobre l'ecumenisme, valora la secularització, els avenços de la civilització moderna, l'Església com a comunitat i els ministeris com a serveis, deixant de tenir una finalitat en sí mateixa, sinó com a sagrament universal de salvació, solidària amb les persones, especialment els pobres i els que pateixen.

Hem d'esdevenir sal de la terra i llum del món, amb una fe que actua per l'amor, servint amb testimoniatge callat de la caritat, que faci que la gent que ens envolta se sentit acollits, especialment els més febles. I ens pertoca a tots: laics i preveres pel fet de ser batejats, cadascú en el seu servei, escoltant la crida a la santedat, sense que els laics dissimulin la identitat catòlica, vivint una fe martirial, i amb el lliurament incondicional dels preveres, tots amb pregària i creixent en vida interior.

Demana promoure experiències de Lectio Divina i de lectura creient de la realitat, entre altres, per alimentar l'espiritualitat viva. La fe cristiana no es viu en solitari i l'Eucaristia és essencial, per lo que han de ser participades.

Demana fer créixer les unitats d'acció pastoral, la constitució d'un grup de persones pel seu acompanyament, amb el arxiprestat respectiu i el Vicari de Pastoral, per a fomentar l'espiritualitat de comunió. S'espera molt de les parròquies com a porta d'entrada en la fe cristiana i en l'experiència eclesial. Demana revisar mentalitats i estils pastorals amb imaginació i discerniment.

Demana a les quatre àrees de cooperació que fomentin la qualitat espiritual i la fidelitat evangèlica, amb unes prioritats que són:

a- A l'àrea d'acció caritativa i social

- Comunicació cristiana de bens, potenciant la caixa de compensació
- Donar a conèixer la tasca de Càritas, cooperant amb totes les institucions
- Acollir i integrar als nouvinguts
- Crear espais d'acollida als malalts i acompanyants a través Pastoral Salut a cada parròquia o unitat pastoral

b- Àrea de litúrgia i espiritualitat

- Intensificar pregàries i recessos, compartir la pròpia experiència espiritual.
- Assegurar serveis d'acompanyament en la fe. Obrir els temples en horari ampli
- Celebració del Dia del Senyor
- Cuidar els ministeris litúrgics: oració en comú
- Ministres extraordinaris de l'Eucaristia
- Oferir recursos per la pregària personal

c- Àrea Gaudium et Spes

- Testimoniatge públic de la fe
- Fer visible la fraternitat Sacramental.
- Promoure i participar en iniciatives ecumèniques

- Implicar-se en iniciatives polítiques per resoldre els problemes de la gent vers el bé comú
- d- Àrea de formació:
 - No separar formació d'actuació
 - Diàleg entre la fe i la raó.
 - Conèixer el catecisme de l'Església catòlica i els altres principals documents de l'Església
 - Coordinació evitant duplicitats
 - Assegurar el coneixement del projecte educatiu dels col·legis vinculats a l'Església
 - Que la delegació d'ensenyament promogui intercanvis periòdics.
 - Aprendre els llenguatges nous de l'art i la comunicació.

Demana qualitat espiritual com a prioritat per la nova evangelització. Vetllar per la maduresa humana integral, vivint l'experiència del Ressuscitat. Amb equilibri entre vida interior i obertura a les realitats que ens envolten, sense defugir les problemàtiques, mantenint una bona comunicació amb un mateix, els altres i Déu, amb la pregària. Ens demana unitat interior i creixement humà i cristià integral, insistint en el que és comú; amb qualitat espiritual que dona el veritable valor evangèlic.

Les prioritats dels cursos proppassats (2013-2015)

Un resum, en que segur que em deixaré moltes coses, però el temps que tinc no dona per més i us cansaria, les prioritats pastorals dels darrers anys han estat:

- Donar prioritat a la lectura creient de la Bíblia per revitalitzar la fe.
- Paral·lelament enfortir i consolidar aquell nucli de persones que és i ha de ser l'ànima de cada parròquia i/o comunitat, i que assegura el seu funcionament ordinari.
- Alimentar l'alegria de la fe manifestada en l'esperança i realitzada en la caritat.
- Refermar la comunió diocesana, potenciant les àrees de cooperació en cada arxiprestat i/o unitat pastoral

Treballar per:

- Una Església "Poble de Déu": *missionera, present en el món, samaritana, corresponsable, mística.*
- La Comunió i missió: *Entre tots i per al bé de tothom.*
- *Preparar Ministeris i carismes.* Bisbe, Preveres, Diaques, Animadors de Comunitat, Agents de Pastoral, etc.. al servei de les parròquies, comunitats i delegacions.

Les principals actuacions realitzades, fruit de la reflexió han estat:

- Renovació de les comunitats parroquials i promoció de les *Unitats Pastorals Agermanades* - UPA.
- Reestructuració en 4 *Àrees de Cooperació*:
 - Litúrgia i espiritualitat:
 - Gaudium et Spes o evangelització:
 - Acció caritativa i social

- Formació
- Consolidació de les Jornades generals diocesanes:
 - *Enviament* (setembre),
 - *Missa Crismal* (Dimarts Sant),
 - *Assemblea Diocesana* (darrer dissabte de maig)
 - *Jornada anual de la Xarxa* d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social,
 - *Jornada anual del laïcat* de l'Àrea d'Evangelització *Gaudium et Spes*,
 - *Recés d'Advent, Exercicis Espirituals* de l'Àrea de Litúrgia i Espiritualitat.

Darrerament, a més, el bisbe Joan ha donat un testimoni de compromís Evangèlic amb els que pateixen de la nostra societat, posant al seu servei **els pisos de l'antic seminari**, i promovent i col·laborant a un moviment social en pro de la seva rehabilitació, començant així un nou projecte que va més enllà de sols oferir un habitatge als desnonats, - que no és poc, renunciant a unes possessions del bisbat que quedaven obsoletes, i personals, donant exemple de senzillesa, sinó un projecte de pastoral familiar i vida comunitària que, amb l'ajut de Déu, espero que fructifiqui en el futur. Ens ha donat un exemple a tots els cristians que tenim propietats i que no sabem què fer-ne d'elles, o no ens atrevim a compartir el que tenim. Serà un bon llegat que ens deixarà.

L'ensenyament del Papa Francesc i, assenyaladament, EvangeliiGaudium (2013).

Durant l'episcopat del bisbe Joan a Lleida va tenir lloc la mort de Joan Pau II, el pontificat de Benet XVI, la seva renúncia, i l'actual pontificat del Papa Francesc.

Aquest darrer, un pastor esdevingut Papa, ho està demostrant des del primer dia, al prioritzar l'acció pastoral a tot altre activitat de l'Església, el demanar-nos, amb llenguatge directe, actual i planer, centrar-nos en Jesús, estimar-lo, viure compromesos la nostra fe i sobretot amb alegria. La seva exhortació **pastoral l'alegria de l'Evangelí**, proclamada l'any 2013, és tota una lliçó pastoral de renovació eclesial i apropament a les persones, especialment les més necessitades, que, crec, no només reafirmen el camí que estem seguint en el nostre bisbat, sinó que l'estimulen i acceleren el seu seguiment.

Haig de dir, ja em perdonareu la meva gosadia, que per primera vegada en molts anys, els aires que bufen des del vaticà ens eren propicis als que estem a la trinxera de l'Evangelització, amb contacte directe, dia rere dia, amb un món hostil, no sols no creient, com a altres països europeus, sinó que encara té els anticossos inoculats pel nacional catolicisme franquista i l'estructura de poder eclesial espanyol, que allunyà i dificultà l'Evangelització. Hem passat, de tenir que justificar la jerarquia romana, a posar al nostra Papa Francesc com exemple de compromís cristià al nostre món.

El bé que ens està fent el Papa Francesc es veurà reforçat, crec, en una perspectiva més històrica. Però ressaltaré el fet de que, quan el “cap” marca unes directrius, els seus “súbdits”, si els reforça el que pensen i estaven una mica cohibits, ara se senten reforçats i animats i donaran molt més fruit, com espero a la nostra església de Lleida. Altres, conservadors i nostàlgics, acostumats sempre a seguir el que mana el cap, ara estan desconcertats, inclòs alguns se senten traïts, però per la submissió que sempre han predicat, ara no poden exercir la revolució, demanant, inclòs en webs “catòliques”, una resistència passiva, en espera de que passi aquesta època, revolucionària i dolenta per a ells. Això em fa recordar el que he exposat al començament – i per això m’hi he entretingut amb referències personals - sobre el Concili Vaticà II i la seva recepció a les bases, com molts capellans, alguns bisbes i molts laics van quedar totalment sobrepassats i desconcertats; i alguns, després de 50 anys, encara presenten resistència, lo que demostra que el nostre Concili Vaticà II, encara té molts aspectes a ser desenvolupats, seguint el seu Esperit.

Les principals exhortacions de l’Alegria de l’Evangeli són:

- Centrar-nos en Jesús, estimar-lo, no com a teoria, sinó com a persona, gaudint de la seva amistat.
- Transformació missionera de l’Església. Anunciar amb alegria la Seva Bona Nova, amb el nostre testimoni compromès individual i col·lectiu, i paraula. Sortir a anunciar, involucrar-se, acompanyar, celebrar, fer una pastoral en conversió amb renovació eclesial
- Compromesos amb els problemes del món, especialment a favor d’una economia al servei de la persona, evangelitzant les cultures i inculturant la fe. Descriu les temptacions a evitar de l’agent de pastoral i els seus desafiaments eclesials.
- Exposa com fer l’anunci de l’Evangeli, inclòs com han de ser les homilies, les catequesis.
- Dedica un capítol a la dimensió social de l’Evangelització
- Sempre amb Esperit i amb l’exemple de Maria.

El bisbe Joan pel curs que estem acabant, ha **establert les següents prioritats:**

1ª.- ALIMENTAR L’ALEGRIA DE LA FE, manifestada en l’esperança i realitzada en la caritat.

2ª.- REFERMAR LA COMUNIÓ DIOCESANA, potenciant les àrees de cooperació en cada Arxiprestat i/o Unitat de Pastoral. Litúrgia i espiritualitat: participació en recessos i exercicis espirituals; Gaudium et Spes o evangelització: participació en Jornada diocesana del laïcat; Acció caritativa i social: participació en Jornada de la Xarxa d’entitats d’acció caritativa i social; Formació: participació en les diverses ofertes de formació cristiana.

2- Què hem de fer.

Com que l'Església de Lleida és fidel a Jesucrist i a l'alenada del seu Esperit, hem de seguir pensant en el nostre futur. Avui hem de pensar en què hem de fer en el futur immediat, com preparem la vinguda del nou bisbe i quin regal d'acció pastoral li podem fer. Així acomplirem els dos objectius d'aquesta assemblea diocesana d'enguany:

- Celebració festiva i acció de gràcies pel camí recorregut.
- Balanç i prospectiva comunitària del procés viscut per la diòcesi al llarg d'aquests anys (2008-2015), en vista a preparar un informe teològic-pastoral, que serà lliurat al nou bisbe de Lleida quan sigui nomenat.

Treballant en grups mitjançant la metodologia teològica pastoral de la *Lectura Creient de la Realitat*,:

- *Agraïment i fidelitat* a la Memòria del que hem viscut.
- *Compromís* conscient i conseqüent amb el present.
- *Esperança teològica* oberta al futur.

Hem de reflexionar sobre

3- Cóm imaginar l'Església del futur:

Que podríem resumir la necessitat d'aprofundir en el diàleg:

- Diàleg *Fe/Cultura*.
- Diàleg *Fe/Justícia*.
- Diàleg *Fe/Persona*.

Recordem, com a conclusió, que no estem fent una carrera d'esprinters, sinó una *marató...segons l'Evangelí*. No es tracta de ser el primer, de sobresortir, de fer un esforç sobrehumà i després retirar-se cansat perquè no s'ha assolit tot el que s'esperava. Aprenuem de Jesús.

Seguidament, durant 1 hora, farem cinc tallers de treball, repartits en grups com us explicaran.

Podeu comprovar com els quatre documents del **CPT**, (que justament coincideixen amb les Quatre Àrees de Cooperació de la nostra diòcesi), donen nom als quatre primers tallers. El cinquè taller sobre les vocacions al ministeri, es planteja com un dels reptes més urgents en vista al futur de la nostra diòcesi.

- 1- *Anunciar l'evangelí a la nostra societat*
- 2- *La Paraula de Déu i els sacraments en les nostres Esglésies*
- 3- *La Sol·licitud pels més pobres i marginats*
- 4- *La comunió eclesial i la coordinació interdiocesana de les nostres Esglésies.*
- 5- *El desvetllament de les vocacions al ministeri: Preveres, diaques i animadors de comunitat.*

Qüestionari de treball pels tallers

El qüestionari de treball pels tallers és:

- 1- Assenyalar *dosreptes* que es manifesten en la situació que vivim a la diòcesi
- 2- Assenyalar *dossignes d'esperança* que il·luminen el nostre caminar diari
- 3- Fer *dos suggeriments* orientadors en vista al futur.

Estem en l'any Sant de la misericòrdia: “eterna és la Seva misericòrdia” ha proclamat el Papa Francesc, tinguem-ho en compte. Que l'Esperit Sant ens il·lumini.

Moltes gràcies a tots per la vostra atenció. Espero que us hagi valgut una mica la pena.